

ת"פ 27779/06/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 27779-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

פלוני

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג) לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון לפיו הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והתבקש תסקיר שירות המבחן, ללא הסכמה עונשית.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת הם בני זוג נשואים ובמועדים הרלוונטיים לאישום התגוררו עם בנם הקטין. ביום 6.6.20 בשעה 23:46 במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, תפס הנאשם בשערותיה ומשך אותן בחוזקה וזאת בנוכחות בנם הקטין. בהמשך, היכה אותה הנאשם בכל חלקי גופה, וגרם לה שפשופים שטחיים בבית החזה, חתך בשפה התחתונה ובחניכיים העליונות.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם. מהתסקירים עולה כי הנאשם כבן 50, נשוי למתלוננת משנת 2008 ולהם ילד משותף כבן 10 שנים. הנאשם עובד לפרנסתו מזה כ-15 שנה במחלקת התברואה במועצה באזור מגוריו ולחובתו שתי הרשעות קודמות בגין עבירות שנעברו בשנים 1999-2000. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את המצוין בתסקיר, ובתמצית ייאמר כי הנאשם נשר מלימודיו בגיל צעיר, אינו יודע קרוא וכתוב ובשנים האחרונות מתמודד עם מצוקה כלכלית וצבר חובות כספיים. ביחס לעבירה קיבל הנאשם אחריות על ביצועה, ושירות המבחן התרשם כי שילובו בטיפול עשוי לתת מענה לצרכיו ולהתנהלותו בתוך מערכת היחסים עם המתלוננת. הנאשם מצדו הביע רצון להשתלב בטיפול וכך עשה. משכך, הדיונים בעניינו נדחו מעת לעת. שירות המבחן התרשם כי לנאשם אין דפוסים אלימים מושרשים וכי הוא פונה לאלכוהול בין היתר מתוך דפוס התמודדות כושל עם מצוקתו הכלכלית. ההתרשמות של גורמי הטיפול הייתה כי הנאשם נוטה למזער ולהשליך את התנהגותו על הלחץ בו

הוא נתון וכי הצהרותיו נובעות מרצון לשפר את מצבו המשפטי ולא מתוך מוטיבציה פנימית לשינוי. המתלוננת מסרה כי מדובר היה במעידה אלימה חד פעמית ולדבריה שניהם התנהלו אחד כלפי השנייה באלימות באירוע זה. המתלוננת שללה תחושת פחד או איום מפני הנאשם והביעה רצון לחזור לחיות במחיצתו. בשיחה נוספת עימה התרשמה קצינת המבחן כי היא מתקשה לגייס כוחות ולפעול למען עתידה והיא משמרת תלות בנאשם. לאור כל זאת, ובעיקר בשל היעדר שיתוף פעולה מלא מצדו של הנאשם, התקשתה קצינת המבחן לגבש המלצה בעניינו.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

4. אחיו של הנאשם העיד במסגרת הטיעונים לעונש. האח סיפר על תפקודו החיובי של הנאשם וכי מאז ביצוע העבירה הוא שומר על אורח חיים תקין ונורמטיבי, מתגורר אצלו ועובד לפרנסתו.

5. המאשימה עמדה על חומרתן של עבירות האלימות כלפי בנות זוג, ונטען כי במעשיו פגע הנאשם בכבודה, בטחונו ובגופה של המתלוננת. הוגש סיכום רפואי מבית החולים ונטען כי מדובר באלימות ברף גבוה של חומרה. ביחס למתחם העונש ההולם הוגשה פסיקה ונטען כי הוא נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל. ביחס לתסקירי שירות המבחן צוין כי הנאשם אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו, מתקשה להבין את קשייו ומשליכם על המתלוננת. נטען כי הנאשם לא השתלב בטיפול באופן מיטבי כך שלא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו ולכן לשיטת המאשימה אין כל הצדקה להקל עמו. סיכומו של דבר עתרה המאשימה לעונש מאסר בפועל למשך 16 חודשים, מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

6. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם שהודה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה על מעשיו וכי ההליך הפלילי היווה עבורו גורם מרתיע. נטען כי הנאשם עבר שינוי חיובי, הוא שב לעבוד ומפרנס את משפחתו וברצונו לשוב למחיצתם ולשקם את היחסים. נטען כי שליחתו למאסר, ולו בדרך של עבודות שירות, תוביל לכך שהוא יאבד את מקום עבודתו ובמכלול הנתונים, בהם בין היתר חלוף הזמן והנסיבות שפורטו, יש להקל עמו ולהסתפק במאסר על תנאי.

7. הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו וסיפר כי הוא בקשר עם המתלוננת, מסייע לה כלכלית וברצונו לשוב ולנהל חיים נורמטיביים לצידה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר בפגיעה בשלום גופה, כבודה ובטחונו של המתלוננת. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת חמורה והיא אף הותירה בה חבלה ומכאן שהפגיעה בערכים המוגנים משמעותית.

9. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** דומה כי לא מדובר באירועים שתוכננו מראש, ואולם אין בכך להוות נסיבה מקלה. הנאשם הפגין אלימות לא קלה כלפי רעייתו, תקף אותה בצורה קשה וגרם לה לחבלות של ממש, וכל זאת לעיני בנם הקטין. המתלוננת אף נזקקה לטיפול רפואי.

10. **מדיניות הענישה** בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה, ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"כאשר דפוס פעולה כה אלים ובוטה בין בני זוג נחשף, יש למצות את הדין עם בן הזוג האלים ולהורות על מאסרו. זאת, בין היתר, על מנת לאיין את החשש כי ימשיך במעשיו ויפגע בבת זוגו עד כדי חלילה תוצאה טראגית של פגיעה שכזו, וכן לצורך הרתעתו והרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד" (רע"פ 1536/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.3.2020))

"חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג" (ע"פ 618/06 **מדינת ישראל נ' פלוני** (19.3.2007)).

"השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוג וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג. במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער" (ע"פ 3011/17 **מיכה מכלוף פרץ נ' מדינת ישראל** (31.1.2019)).

11. מעיון בפסיקה במקרים דומים ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים, החל מצו של"צ ומאסרים מותנים (במקרים של שיקום מובהק, בין של הנאשם ובין של מערכת היחסים) ועד מאסר בפועל, והכל תלוי בנסיבות העבירה ובנסיבותיו של הנאשם. כך למשל ראו: רע"פ 977/16 **דיין נ' מדינת ישראל** (10.2.2016), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם במקרה זה תקף את זוגתו וגרם לה חבלה של ממש בכך שהיכה אותה בפניה, משך בשערה ובעודה שרועה על הרצפה בעט בה והיכה אותה; רע"פ 8833/15 **אבו רומי נ' מדינת ישראל** (23.12.2015), בו נידון הנאשם לשבעה חודשי מאסר בפועל בשל כך שהכה את אשתו מספר פעמים, חנק אותה וגרם לה לחבלות; רע"פ 233/15 **בטש נ' מדינת ישראל** (22.1.2015), בו נדחה ערעורו של נאשם על חומרת עונשו - 12 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה). במקרה זה הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו על רקע רצונה להיפרד, ובהמשך, השליך אותה על המיטה והכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה; רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מדינת ישראל** (7.3.2011), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 7 חודשים שהוטל על הנאשם בשל כך שהכה את אשתו מכת אגרוף; עפ"ג 32634-07-21 **סוידאן נ' מדינת ישראל** (30.9.2021), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה ותקיפה סתם של בת הזוג ונידון ל-15 חודשי מאסר בפועל. הנאשם תקף את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, משך בשערותיה, ירק עליה, השליך עליה חפצים, הטיח את גופה לעבר הרצפה, פגע בראשה באמצעות רגליו, היכה בה במכת אגרוף ובידיו ונגרמו לה חבלות של ממש. ערעורו, כאמור, נדחה; ת"פ 54025-09-17 **מדינת ישראל נ' אחמד אלחסוני** (19.11.2018), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות

של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, כלפי בת זוג, והוטלו עליו מאסר על-תנאי, פיצוי, צו מבחן וצו של"צ, וזאת בהתאם להמלצה שיקומית ותוך חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום; ע"פ 11387-09-18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.2.2019), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות תקיפת בת זוג, איומים והיזק לרכוש במזיד ונידון לחודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וצו מבחן. במקרה זה סטר הנאשם לפנייה של המתלוננת במספר אירועים, בעט בישבנה, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה ואיים עלייה; ת"פ 2972-05-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.7.2018), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בשתי עבירות של תקיפת בת זוג, והיזק לרכוש ונידון ל-4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי. במקרה זה, הנאשם משך בשערה של המתלוננת, חטף מידה את מכשיר הטלפון הנייד שלה וזרק אותו מספר פעמים עד שהתנפץ, ולאחר מכן פגע בה במכת אגרוף. באירוע אחר דחף את המתלוננת.

12. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירה מושא עניינו נע בין מאסר מותנה ועד 15 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

13. גזירת עונשו של הנאשם אינה פשוטה במקרה זה. האלימות שנקט כלפי המתלוננת אינה קלה והיא אף גרמה לחבלות. מנגד, מדובר באירוע אלימות ראשון במסגרת התא המשפחתי (מבלי שתשתמע מכך הקלת ראש); בני הזוג מעוניינים לשקם את יחסיהם; הנאשם מקבל אחריות למעשיו ואף השתלב בטיפול במסגרת היחידה לטיפול באלימות במשפחה; עברו הפלילי התיישן ונראה כי עונש מאסר בכליאה, כעתירת המאשימה, אינו תואם את הנסיבות הכוללות, וזאת חרף חומרת המעשה. עונש מאסר בכליאה הוא עונש חמור וקשה. נלוות לו השפעות הרסניות וסבל רב לנאשם, הן מבחינה פיזית והן מבחינה חברתית וכלכלית. כן, סובלת גם משפחתו מעונש זה. מחקרים מלמדים כי עונש מאסר בכליאה גורם לא אחת להטמעת ערכים עברייניים (אפקט קרימינוגני), דבר שגורם לפגיעה לא רק בנאשם, אלא אף בחברה כולה (ראו בנושא דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח **ועדת דורנר**"); רע"פ 356/14 **קפרוב נ' מדינת ישראל** (3.10.2017); פסקה 33). משכך, עונש מאסר בכליאה אמור להיגזר על מי שהוא בעל דפוסי עבריינות מובהקים (ע"פ 4318-10-11 **מדינת ישראל נ' רפאילוב ואח'** (5.1.2012)), או שהעבירה שעבר אינה מאפשרת, בנסיבות העניין, ענישה שאינה כוללת כליאה. דעתי היא שעניינו אינו נמנה עם מקרים אלו.

14. כאן המקום להתייחס לתסקירי שירות המבחן. כאמור, הוגשו שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם והדיונים בעניינו נדחו מעת לעת על מנת לאפשר לו להשתלב בטיפול, כפי שהמליצה קצינת המבחן. מדווחים שהתקבלו עלה שהנאשם מתקשה לשתף בתכנים אישיים ולהביע את עצמו, התקשה להבין את המשמעות והצורך בטיפול וההתרשמות הכוללת הייתה שהוא מגיע לטיפול בעיקר מתוך ציפייה להקלה בעונשו. מנגד, ביחס לביצוע העבירה קיבל הנאשם אחריות למעשיו, הביע צער ורצון לשוב לחיים משותפים עם המתלוננת ועם בנם המשותף. אף המתלוננת הציגה בפני קצינת המבחן עמדה דומה ואני סבור שיש לתת משקל מסוים גם לעמדה זו, אם כי מובן שאין מדובר בשיקול מכריע (ע"פ 2455-09-11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.12.2011)). אדגיש עוד שהגם שלא ניתנה המלצה טיפולית בשל התנהלותו הפאסיבית של הנאשם, הרי שאין מדובר בתסקיר שלילי, בוודאי שלא באופן מובהק.

15. משמעות הדברים היא שהגם שאין מקום למסקנה בדבר סיכויי שיקום ממשיים, יש למקום להתחשב בדברים אלו לצורך קביעת העונש ההולם את נסיבות המקרה. לדידי, אין מקום לקבל את עמדות שני הצדדים - המאשימה לעונש בכליאה, והנאשם להסתפקות במאסר מותנה בלבד. פירטתי לעיל מדוע עונש מאסר בכליאה אינו הולם את נסיבות המקרה. מנגד, אין גם די בענישה צופה פני עתיד לצורך ביטוי היחס הנכון שבין חומרת העבירה לבין העונש ההולם אותה, וזאת הגם שניתן להגיע לעונש זה ללא צורך בחריגה ממתחם העונש. הדברים יפים במיוחד על רקע ההתרשמות הכוללת של שירות המבחן, שבאה לאחר תקופה בלתי מבוטלת בה ניתנה לנאשם ההזדמנות להשתלב בטיפול התואם את צרכיו. מנגד, כפי שהוסבר לעיל, עונש מאסר בכליאה יהיה מחמיר בנסיבות העניין הכוללות יתר על המידה. משכך, העונש ההולם את העבירה הוא מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות, שהוא עונש מאסר לכל דבר ועניין, למעט בעניין אופן ריצויו (רע"פ 10002/17 מדינת ישראל נ' ניסים מור (18.7.2018)).

16. בבואי להחליט בדבר משך תקופת המאסר (בעבודות שירות), הבאתי בחשבון את השיקולים שפורטו לעיל, ובהם הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה; העובדה שקיבל אחריות מלאה למעשיו והבין את הפסול שבהם; התגייסותו להליך טיפולי שיש בו להקטין את הסיכון להישנות המעשה (הגם שבסופו של יום לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו); עמדת המתלוננת; חלוף הזמן; התקופה הארוכה בה שהה הנאשם בתנאים מגבילי חירות; וכן את הפגיעה הכלכלית שיגרם עונש מאסר בעבודות שירות לנאשם ולבני משפחתו. הבאתי עוד בחשבון את עברו הפלילי ואת העובדה כי במשך שנים רבות לא הסתבך עם החוק, וכי זוהי מעידתו הראשונה בעבירת אלימות בתוך התא המשפחתי.

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **חמישה חודשי מאסר.** הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה החל מיום 30.11.2021. ביום זה יתייצב הנאשם במשרדי הממונה - יחידת ברקאי - עבודות שירות שלוחה צפון - מתחם כלא מגידו. **מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתרת התקופה בבית מאסר.**

ב. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי בן זוג.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ה' חשוון תשפ"ב, 11 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.

עמוד 5

